o opravnom prostriedku, ač predpisy § 68 odst. 2 a § 71 odst. 1 vl. nar. č. 8/28 tak výslovne nariaďujú. Tento nedostatok bol spôsobilý uviesť sť-ľa v omyl, že ide o rozhodnutie konečné a primal ho k tomu, že podal proti rozhodnutiu tomu sťažnosť k nss a zmeškal následkom toho podať proti nemu včas riadne odvolanie inštančné, po prípade žiadosť za navrátenie v predošlý stav podľa § 84 odst. 1 bodu 3 cit. vl. nar. Keďže však cit. nar. v § 71 odst. 2 výslovne stanoví, že nesprávne a neúplné poučenie nemôže byť strane na újmu, čo ovšem tým viac musí platiť i pre ten prípad, nebolo-li proti výslovnému predpisu dané poučenie žiadne, dlžno v nedostatku tom spatrovať podstatnú vadu pokračovania (srov. Boh. A 9271/31, 9480/31 a 9974/32).

Pre túto vadu bolo napadnuté rozhodnutie zrušiť podľa § 6 odst. 2 zák. o ss.

Č. 10.929.

Pojištění nemocenské. — Řízení správní: I. Proti nároku nemocenské pojišťovny na náhradu podpůrného nákladu nemůže zaměstnavatel důvodně namítati, že pojištěnci vznikl nárok na dávky již z jiného, dřívějšího pojistného poměru. — II. Předpokladem náhradní povinnosti zaměstnavatele podle § 20 odst. 2 zák. č. 221/24 není zavinění, vědomé nebo úmyslné jednání ani hrubá nedbalost. — III. Předpis § 194 zák. č. 221/24 o nepočítání dnů poštovní dopravy do lhůty platí i při podání přihlášek k nemoc. pojištění podle § 17 cit. zák.

(Nález ze dne 12. prosince 1933 č. 21.304.)

Prejudikatura: ad I: Boh. A 9047/31, ad II: Boh. A 8684/30, 9045/31, ad III: Boh. A 8362/30.

Věc: Josef S. v R. proti zemskému úřadu v Praze o náhradu podpůrného nákladu.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Okr. nemoc. pojišťovna v Jilemnici předepsala st-li výměrem z 2. listopadu 1928 za onemocnělou, opožděně přihlášenou Fr. Š. náhradu podpůrného nákladu částkou 570 Kč 50 h. Odvolání, jež z výměru toho podal st-l, okr. úřad v Jilemnici nevyhověl v podstatě z těchto důvodů: Zákon č. 221/24 stanovil v § 17 povinnost zaměstnavatelovu, aby přihlásil osoby u něho zaměstnané a pojistné povinnosti podléhající nejpozději třetího dne ode dne, kdy pojištěnec počal vykonávati práce nebo služby povinně pojištěné. Podle § 20 cit. zák. jest zaměstnavatel, který tomuto požadavku včas nevyhověl, povinen zaplatiti pojišťovně dlužné pojistné a nahraditi jí dávky, jež za pojištěnce podle zák. učinila. V daném případě je nesporno, že Fr. Š. vstoupila k st-li do pracovního pojistného poměru dne 14. listopadu 1927. Sporno je, kdy přihláška k pojištění došla k okr. nemoc. pojišťovně. Podle tvrzení odvolatele, vedoucího o něm důkaz poštovní podací knihou, byla tato přihláška odevzdána poštovní dopravě dne 14. listopadu 1927. Podle podacího razítka okr. nemoc. pojišťovny v Jilemnici došla však k ní dne

22. listopadu 1927. Poněvadž ze zákona nevyplývá, že by právní účinky přihlášky nastávaly již jejím odevzdáním poštovní dopravě, naopak zákon výslovně praví, že přihlášku nutno učiniti »u příslušné pojišťovny«, nutno datum odevzdání přihlášky poštovní dopravě pokládati za nerozhodné, i kdyby bylo prokázáno nepochybně, čehož ovšem v daném případě není. Vyskytují se v předložené poštovní knize expedice na okr. nemoc. pojišťovnu v Jilemnici nejen ze 14. listopadu 1927, ale i ze 16. listopadu, 21. listopadu a 22. listopadu téhož roku, takže by přihláška mohla býti obsažena stejně i v některé z těchto tří. Úřad nemá pak důvodu pochybovati o správnosti podacího razítka pojišťovny, znovu od ní potvrzené. Z těchto důvodů bylo by i svědectví navrženého svědka V. P. nerozhodné. Co se týče námitky stran dřívějšího zaměstnání Fr. Š., jest rovněž neodůvodněná, poněvadž zákon nezprošťuje v § 20 zaměstnavatele uložené mu v něm povinnosti pro případ, kdy zaměstnanec podržuje nároky vzešlé mu z dřívějšího pojištění.

Nař. rozhodnutím potvrdil zem. úřad v Praze toto rozhodnutí z jeho důvodů. K vývodům odvolání, že § 20 zák. č. 221/24 možno vztahovati jen na případy, kdy nevčasným přihlášením vznikla pojišťovně škoda tím, že pojišťovna musí hraditi léčebné, aniž za to dostane protihodnotu ve formě příspěvků, bylo podotknuto, že k tomu, aby zaměstnavatel byl povinen podle cit. § nahraditi pojišťovně veškerý náklad, který podle zákonného nebo statutárního předpisu učinila na zaměstnance vůbec nebo včas neohlášené, stačí, byla-li přihláška zmeškána z důvodu jakéhokoli.

O stížnosti domáhající se zrušení tohoto rozhodnutí pro vadnost řízení a nezákonnost, uvažoval nss takto:

Nař. rozhodnutím uznán byl st-l povinným, aby nahradil zúčastněné pojišťovně podpůrný náklad, který učinila na jeho zaměstnankyni Fr. Š., podle ustanovení 2. odstavce § 20 zák. č. 221/24. Podle něho jest zaměstnavatel povinen nahraditi náklad na dávku, jejž pojišťovna učinila podle ustanovení zákona nebo stanov, ačkoli pojištěnec nebyl přihlášen buď vůbec ..... nebo po uplynutí lhůty § 17 teprve, když nastal pojistný případ. Náhradní povinnost zaměstnavatelova, normovaná tímto předpisem, jest podle toho závislá jen na skutkových předpokladech, že pojistný případ, t. j. onemocnění osoby, podrobené pojistné povinnosti, nastalo dříve, než osoba ta byla přihlášena k pojištění, a že přihláška byla učiněna teprve po onemocnění a po uplynutí zákonné třídenní lhůty, která v době, o kterou jde, platila.

Stížnost vytýká nař. rozhodnutí, že nevykládá ustanovení toto správně, nepřihlíží-li k tomu, že jmenovaná pojištěnka měla v době onemocnění nárok na povinné dávky, vyplývající z jejího nemocenského pojištění z důvodu jejího dřívějšího zaměstnání u st-le, a že proto i kdyby její přihláška týkající se jejího pozdějšího vstupu do zaměstnání k němu, byla opožděná, nemělo to vůbec vlivu na její nároky proti pojišťovně.

Z obsahu této námitky jest zřejmo, že stížnost vychází z právního názoru, že od zaměstnavatele nelze žádati podle 2. odst. § 20 cit. zák. náhradu podpůrného nákladu, vynaloženého pojišťovnou na pojištěnce, vznikl-li tomuto nárok na povinné dávky již z dřívějšího jeho pojistného

poměru. Leč tento právní názor vyvrátil nss jako mylný již v nál. Boh. A 9047/31, v němž vyslovil a zevrubně odůvodnil názor opačný, že proti nároku podpůrného nákladu podle cit. zákonného ustanovení nelze důvodně namítati, že pojištěnci vznikl nárok na dávky již z jiného, dřívějšího pojistného poměru. Při tomto názoru setrvává nss i v nynějším sporu. Pak ovšem nemá v něm právního významu okolnost, stížností zdůrazňovaná, že Fr. Š. příslušel proti pojišťovně nárok na dávky již z jejího dřívějšího pojištění. Jest proto také bezdůvodná námitka vadnosti řízení, kterou shledává stížnost v tom, že žal. úřad po této stránce nekonal žádného šetření, neboť ona okolnost byla pro posouzení otázky náhradní povinnosti st-lovy s hlediska 2. odst. § 20 cit. zák. nerozhodná, a žal. úřad nemusil k ní tedy přihlížeti.

Stížnost vytýká dále, že žal. úřad měl přihlédnouti také k tomu, že st-l přihlašuje své zaměstnance správně, takže sběhla-li se nějaká nepravidelnost při přihlášce Fr. Š., nejde o vědomé jednání. Má-li stížnost podle této výtky za to, že předpokladem náhradní povinnosti podle 2. odst. § 20 cit. zák. jest nějaké zavinění, vědomé nebo úmyslné jednání, hrubá nedbalost zaměstnavatelova a p., jest na omylu, neboť předpis tento, který jest podle své povahy jen předpisem majícím za účel, aby se zaměstnavatelé své přihlašovací povinnosti nevymykali, pro náhradní povinnost jím stanovenou takového předpokladu nevyžaduje, jak nss také již opětně vyslovil (srov. Boh. A 8684/30 a 9045/31).

Neodůvodněnou jest i další námitka vadnosti řízení nař. rozhodnutí, uplatňovaná stížností z toho důvodu, že není v něm nepochybně zjištěna doba onemocnění Fr. Š., zejména že není odůvodněn předpoklad v něm uvedený, že onemocněla nejpozději dne 19. listopadu 1927. Bezdůvodnost této námitky vyplývá již z obsahu vyjádření st-lova z 20. února 1929, v němž st-l sám výslovně uvedl, že Š. onemocněla dne 18. listopadu 1927, takže vzhledem k tomu žal. úřad neměl příčiny, aby datum jejího onemocnění dále ještě zjišťoval.

Jest nesporno, že Fr. Š. počala vykonávati u st-le práce povinně pojištěné dne 14. listopadu 1927, onemocněla dne 18. listopadu 1927, a že její přihláška k pojištění, datovaná dnem 14. listopadu, v níž jako den jejího vstupu do zaměstnání byl uveden týž den, došla k pojišťovně teprve dne 22. listopadu 1927. Na sporu byla však otázka, zda st-l přihlásil ji k pojištění včas, t. j. ve 3denní zákonné lhůtě ode dne jejího vstupu k němu do zaměstnání. St-l tvrdil v řízení správním, že přihláška stala se včas, ježto byla odevzdána poštovní dopravě dne 14. listopadu 1927. Žal. úřad vyslovil však ve shodě s první stolicí, jejíž důvody v nař. rozhodnutí úplně recipoval, právní názor, že datum odevzdání přihlášky poštovní dopravě jest nerozhodné. Proti tomu namítá stížnost, že § 17 zák. č. 221/24 ustanovuje sice, že zaměstnavatel je povinen přihlásiti osoby u něho zaměstnané u příslušné nemocenské pojišťovny, že však podle § 194 lhůtu podle tohoto zák. je považovati za zachovánu, bylo-li v ní podání prokazatelně odevzdáno poště nebo telegrafu. Dovolávajíc se pak nál. Boh. A 8362/30, dovozuje stížnost, že ustanovení toto vztahuje se také na lhůtu stanovenou v § 17 cit. zák.

Stížnosti sluší dáti za pravdu. Nss vyslovil již v cit. nál. právní názor, při němž setrvává i v nynějším sporu, že předpis § 194 zák. č. 221/

24 o nepočítání dnů poštovní dopravy do lhůty vztahuje se také na lhůtu k podání přihlášek k nemoc. pojištění podle § 17 cit. zák. Vyslovil-li žal. úřad, že skutečnost, kterého dne byla přihláška dána na poštu, jest při posuzování otázky její včasnosti s hlediska § 17 cit. zák. nerozhodná a negoval-li takto použitelnost předpisu § 194 na zasílání přihlášek pojišťovně poštou, vycházel z mylného právního názoru, který není ve shodě se zákonem.

Žal. úřad má arci také za to, že tvrzení st-lovo, že přihláška Fr. Š. byla podána včas, ježto byla odevzdána poštovní dopravě již dne 14. listopadu 1927, nebylo nepochybně prokázáno. Proti tomu namítá stížnost, že řízení předcházející tomuto zjištění jest neúplné a vadné proto, že st-l o svém tvrzení vedl důkaz jednak svojí poštovní podací knihou, jednak svědectvím Václava P. a navrhl ve svém vyjádření z 9. července 1930, aby při výslechu tomuto svědku byla předložena přihláška ze 14. listopadu 1927, jím psaná a podepsaná, a svědku aby byla dána otázka, kdy přihlášku psal a podal, zejména když v poštovní knize jest zápis o odeslání jejím dne 14. listopadu 1927.

Ze správních spisů jest zřejmo, že žal. úřad dal sice vyslechnouti obecním úřadem v B. jmenovaného svědka, k jeho výpovědi v nař. rozhodnutí nezaujal však vůbec stanoviska, nijak ji nezhodnotil a otázkou namítané včasnosti přihlášky se v něm vůbec ani nezabýval. Předpisem § 194 cit. zák. jest uloženo straně, jež se domáhá nezapočtení dnů poštovní dopravy do lhůty, aby podala důkaz o tom, kdy zásilku poště odevzdala. Důkaz ten lze provésti i jinak nežli stvrzenkou o doporučené zásilce (nál. Boh. A 9472/31 a 9690/32). Důkaz takový st-l nejen že nabídl, ale také navrhl doplnění provedeného důkazu výslechem svědka V. P., který pokládal za neúplný a nedostatečně provedený. Také tento procesní návrh st-lův pominul žal. úřad v nař. rozhodnutí mlčením, ač se st-l snažil dokázati jím pravdivost svého tvrzení o včasnosti přihlášky, kterou první stolice nepokládala za nepochybně prokázanou. K výpovědi vyslechnutého svědka V. P. a k návrhu st-lovu na jeho opětný výslech nepřihlížel žal. úřad zřejmě proto, že vycházel z uvedeného nesprávného právního názoru o nerozhodnosti skutečnosti, kterého dne byla přihláška odevzdána na poštu. Skutečnost tato jest však pro posouzení její včasnosti podle toho, co bylo shora dovozeno, rozhodnou. Opomenutí toto jest podstatnou vadou řízení, jež byla zaviněna řečeným nesprávným právním názorem, z něhož žal. úřad vycházel. — — —

Č. 10.930.

V á l e č n í p o š k o z e n c i: I. * Předpisy zák. č. 133/30 o požitcích válečných poškozenců platí, pokud zvyšují nárok na invalidní důchod vzhledem k ust. § 15 zák. č. 288/24, také pro býv. rakouské invalidy. — II. * Jde-li o vyřízení žádosti býv. rak. invalidy o zvýšení invalidní renty v důsledku zvýšení invalidity, sluší míru invalidity zjišťovati superarbitračním řízením ve smyslu § 71 zák. č. 158/1875 ř. z.

(Nález ze dne 12. prosince 1933 č. 21.347.)